

דבר

העובדים בארץ ישראל

אביו של אברה מנגיסטו במשמרת מחאה לשחרורו מהשבי (צילום: גילי יערי / פלאש 90).

דעות

מעל ומעבר לגבולות הנפש

אברה מנגיסטו והישאם א-סייד - הנעדרים הנשכחים. במלאת שנתיים להיעלמותם של מנגיסטו וא-סייד ולרגל היום הבינלאומי למניעת התאבדות המצוין היום (חמישי), טוען איתי קנדר שמעשיהם היו לא פחות ממעשה אבדני ושואל למה שכח הציבור הישראלי את השניים

מאת **איתי קנדר** עדכון אחרון: 08.09.2016, 17:01

בימים אלו אנו מציינים שנתיים להיעלמותו של אברה מנגיסטו ברצועת עזה. מול עיניהם האדישות של שומרי הגבול, טיפס מנגיסטו על הגדר ב-7 לספטמבר 2014. מאז הוא נמצא בשבי החמאס. שלושה חודשים לפני כן עשה את אותו מסלול הישאם א-סייד, בן הפזורה הבדואית. לאחר שעברו את הגבול הם נתפסו על ידי אנשי חמאס ונכלאו. שני החטופים מְכָרִים כמתמודדי נפש. אילו היו נשורים בארץ, וודאי היו מושמים באשפוז פסיכיאטרי כפוי.

בתחילה, כאשר שמעתי על המקרים הללו, היו לחטופים פנים. הם היו בני אדם, עשויים בשר ודם. בעבור הזמן, פניהם היטשטשו והם נמוגו אל תוך תהום הנשייה. כך למשל, פעם ידענו על מנגיסטו שאחיו הרעיב עצמו למוות. רבים מאתנו טענו, ובצדק רב, שמוצאם האתני (האתיופי והבדואי) היה גורם משמעותי בקריסתם הנפשית ובהחלטתם "לגנוב" את הגבול ולפסוע אל עבר מעוזה של תנועת החמאס. האם היו אלו מעשים של יאוש? של אבדן דרך? אני חושב שכן, למעשה, אני משוכנע שההליכה לעזה הייתה **לא פחות ממעשה אבדני**.

אולי בגלל שהגבול התודעתי הוא זה שמשנה יותר מהכל, לא היה זה חשוב בעיני הממשלה, הציבור והתקשורת, שהם עברו את הגבול הפיזי והממשי?

ברם נראה שאותם גורמים שהניעו אותם למעשים הנואשים הללו, הם גם שהביאו לשכיחתם. בעוד שחטופים אחרים, גם כאלו שנהרגו בקרבות ושחמאס מחזיק בגופותיהם, זכו בעבר להדהוד תקשורתי חזק וברור. מנגיסטו וא-סייד לא מוזכרים כמעט בכלל בעיתונות הישראלית. אם יישאל היום אדם אקראי ברחוב, ספק רב שהוא יידע בכלל על המקרים הללו. אבל השכחה כאן היא לא דבר שנעשה ברפיון ומחוסר תשומת לב, השכחה היא כוח עצמתי, אנרגיה הרסנית שמתחזה לשה תמים.

בחסות השכחה נותרים שני הישראלים הללו בכלא העזתי, כשאיש אינו יודע באילו תנאים הם מוחזקים או מה מצבם הבריאותי. ואולי השכחה קדמה להיוולדם? היום הם מוכרים אפילו פחות מאנשים אחרים, יהודים אשכנזים, שנהרגו והוחזקו בידי החמאס או החיזבאללה. אולי אי-ההכרה, הקיום מעבר לגבול התודעתי של ישראל, בילדותם ובנערוּתם, היא שהניעה אותם למעשים כה קיצוניים? ואולי בגלל שהגבול התודעתי הוא זה שמשנה יותר מהכל, לא היה זה חשוב בעיני הממשלה, הציבור והתקשורת, שהם עברו את הגבול הפיזי והממשי?

האם היו אלו מעשים של יאוש? של אבדן דרך? אני חושב שכן, למעשה, אני משוכנע שההליכה לעזה הייתה לא פחות ממעשה אבדני.

בימים אלו מניעים שני עיתונאים, קרן נויבך ורן רזניק, תנועה חדה אל תוך בתי החולים הפסיכיאטרים. **מדי שבוע הם מאירים זרקור** אל תוך המחלקות הסגורות ומגלים לציבור הרחב את מציאות החיים האפלה של המאושפזים שם. את האלומה הזו אי אפשר להחדיר אל תאי המאסר של החמאס, אך ניתן להפיל את החומות התודעתיות שעומדות בין אדם ואדם, ולקרוא לשחרורם של שני החטופים היקרים הללו, אברה מנגיסטו והישאם א-סייד.

צעדת "בשביל החיים" לרגל היום הבינלאומי למניעת התאבדות תצא היום (חמישי) בשעה 19:00 מבית אריאלה, תל אביב-יפו.

משמרת המחאה לשחרורו של אברה מנגיסטו תתכנס ביום ראשון הקרוב, 11.9.2016, בשעה 19:00 מול בית ראש הממשלה בירושלים.

איתי קנדר הוא חוקר מדיניות בתחום בריאות הנפש ומנהלה של שלוחת גוש דן בארגון "**מרחבים**" המספק טיפול אינטנסיבי למשפחות במשבר נפשי.

תגובות

0 תגובות

מיון לפי הישנות ביותר

הוסף/הוסיפי תגובה...

פלאגין התגובות של פייסבוק